

Kammaren behagade för detsammas pröfning för sin del besluta nedsättandet af ett särskildt Utskott, äfvensom att, på grund häraf, motionen må delgifvas Första Kammaren.

Stockholm den 27 Januari 1872.

C. E. Hjelm.

N:o 186.

Af Herr Jöns Andersson: Om frälserusttjenstens utgörande in natura eller genom erläggande af vakansafgift.

Vid riksdagen år 1870 föreslog jag, i motion N:o 108, att Riksdagen för sin del måtte besluta frälserusttjenstens utgörande in natura, och i den mån det erfordrades till utgifter, som icke åligga de rustningsskyldige, ställa för ändamålet nödiga medel till Kongl. Maj:ts disposition, samt hos Kongl. Maj:t anhålla om vidtagande af erforderliga åtgärder till ifrågavarande rustnings snara uppsättande. Denna motion blef af dåvarande Stats-Utskott, i utlåtande N:o 62, afstyrkt på skäl, som de utskottsledamöter i båda Kamrarne, hvilka vid utlåtandets behandling hade ordet, förklarade sig icke vilja försvara. Emellertid blef utlåtandet bifallet i Första Kammaren utan votering och i Andra Kammaren med blott 3 rösters pluralitet. Under diskussionen i sistnämnda Kammarer lofvade jag att framdeles återkomma med samma ärende, och detta löfte infriade jag med motion N:o 93 vid sistlidne års lagtima riksdag, under yttrad förhoppning att bereda dåvarande Stats-Utskott tillfälle att uppfylla bristerna i föregående års motivering för afslag. Sistnämnda motion blef öfverlemnad till 1871 års Särskilda Utskott för behandling af frågor angående landtförsvarets ordnande, hvilket Utskott icke afgaf något svar på motionen.

Jag tror mig hafva i den förut väckta, här ofvan nämnda motionen fullkomligen ådagalagt, att den privilegierade jorden, som fått och ännu åtnjuter sina friheter från många onera, hvilka åligga annan jord, emot utgörande

af rusttjenst, har laglig och ännu kvarstående skyldighet att samma rusttjenst fullgöra. Om så är, och motsatsen har hvarken blifvit bevisad eller kan bevisas, så är det den enklaste rättvisa, att egarne till samma jord, hvilka åtnjuta friheterna, tillhållas att fullgöra de skyldigheter, som lagligen åligga jorden, emot samma friheter. Den åtgärd jag vill föreslå leder icke till någon ny beskattning, den åsyftar endast att bereda staten tillfälle till utfående af en rättighet, som aldrig blifvit eftergifven, och, då emot densamma svarande friheter tillgodonjutas, icke är preskriberad, samt att tillhålla dem som åtnjuta friheterna att fullgöra de motsvarande skyldigheterna. På grund häraf och af hvad mina förutnämnda motioner i samma ämne innehålla, föreslår jag alltså,

att Riksdagen för sin del besluter att, derest den öfriga indelta armén skall bibehållas, frälserusttjensten hädanefter skall utgöras in natura och, i den mån det erfordras till utgifter, som icke åligga de rustningsskyldige, ställer nödiga medel till Kongl. Maj:ts disposition för sådana utgifter, samt att Riksdagen, med anmälan af detta beslut, anhåller hos Kongl. Maj:t om vidtagande af erforderliga åtgärder för ifrågavarande rustnings uppsättande; eller, om Kongl. Maj:t finner sådant lämpligare och med det allmännas fördel mera öfverensstämmande, att Kongl. Maj:t ville tillse, det ifrågavarande rustningsskyldige jordegare blifva tillhållna att, i likhet med andra rusthållare, som icke fullgöra effektiv rustning, till staten erlægga en mot rustningsbesväret svarande vakansafgift.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1872.

Jöns Andersson.